

O d osamosvojitve dalje Slovenci vsako leto 8. februarja pridno praznujemo kulturni praznik ali Prešernov dan. Na ta dan nas je pred natanko 162 leti zapustil pesnik in jurist France Prešeren, na katerega smo lahko ponosni in se lahko z njim suvereno postavimo pred svetom. V svojih pesmih, najbolj pa prav gotovo v Zdravljici, je brez dlake na jeziku pokazal srčno ljubezen do domovine in svojega naroda.

Kaj pa danes? Večkrat pozabimo, kako je bilo našim prednikom težko ohraniti slovensko kulturo. S težavo popolnoma razumemo, koliko so si raznorazni narodnozavedni možje, kot so bili Trubar, Vodnik, Prešeren, Levstik, Cankar in drugi prizadevali, da bi slovensko kulturo, jezik ohranili, nadgradili in ovrednotili. V današnjem svetu, kjer nam je vse to že omogočeno, je logično, da njihovega truda ne znamo pravilno ceniti.

A vendar se moramo zamisliti nad tem, da je 8. februar v Sloveniji dela prost dan. Sklepamo lahko, da kljub vsemu nam Slovincem ni ravno vseeno in da nam kultura nekaj pomeni; poudariti je treba tudi, da nimajo vse države dneva, ki bi bil namenjen izrecno kulturi.

Tudi predstave, razstave, proslave in glasbene prireditve, ki jih vsako leto prirejamo, so vedno množično obiskovane. Gledališča in kulturni domovi so včasih tako natrpani, da je težko priti vanje.

Po vseh navedenih podatkih se zdi, da situacija le ni tako kritična in da se nam ni treba bati, da bo naša kultura kaj kmalu izumrla, saj je skrb za kulturno dediščino navidezno nenehno prisotna.

Zakaj so pa potem vsi tako preplašeni in vse bolj prepričani, da je predvsem med nami mladimi tako malo interesa za kulturno življenje?

Morda starejše generacije plaši to, da danes brez večjih premislekov sprejemamo tisto, čemur so se naši predniki goreče upirali. Vdor angleščine in drugih tujih jezikov je povsod vse večji in mi ga jemljemo kot nekaj popolnoma običajnega in neizbežnega. Do tega pa ne prihaja le pri govorici; tudi tujo glasbo raje poslušamo kot slovensko, raje gledamo ameriške filme in vse več otrok dobiva tuja imena.

A preden začnemo koga soditi, pogledajmo, kakšen je pravzaprav pomen besede kultura. Kultura je skupek dosežkov, vrednot človeške družbe kot rezultat človekovega delovanja.

Kultura smo torej mi! Kultura je naše delo, navade, življenje in naše želje.

Tako kot se vse na svetu spreminja, se spreminja tudi človek, s človekom pa njegova kultura. Vsi se bojimo sprememb in novosti. Strah nas je, da bodo s seboj odpeljale in porušile vse, kar smo do sedaj sestavili. Ne bi bilo morda bolje, da bi v njih videli neke vrste rešitev? Če se kultura aktualizira, jo bomo tudi mladi lažje razumeli, sprejeli za svojo in jo tako veliko raje hranili, skrbeli zanjo in jo posledično tudi prenašali iz roda v rod. Če se kultura ne bi spreminjala, razvijala in bi čez petdeset let ostala nedotaknjena, točno taka, kot je danes, bi najbrž zastarela in bi jo tako kot vse stare stvari morda odvrgli.

KULTURA?

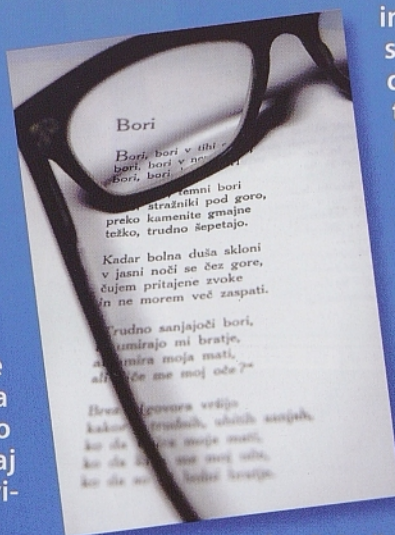

foto E. Stadler

KDOR GRE NA DUNAJ, NAJ PUSTI TREBUH ZUNAJ

»LETO V TUJINI JE PRILÖŽNOST ZA ÖSEBNO RAST IN ÖSAMÖSVAJANJE.«

Odlöčil sem se, da sprejemem skrb za to rubriko, ker sem tudi sam preživel leto na izmenjavi na Dunaju; to je bila zame nepozabna izkušnja, ki me je osebno močno zaznamovala.

Najprej naj izpostavim dejstvo, da sem vedno nasprotoval izmenjavam in študijskim letom v tujini. Bil sem prepričan, da se dijaki odločajo za te vrste študijskih programov, ker so naveličani vsakodneвне rutine in si želijo česa novega, poleg tega pa imajo možnost preživeti leto daleč proč od svoje družine, torej brez vsakršne kontrole. Izmenjave so se mi kratkoma zdele priložnost za pohajkovanje in podaljšanje počitnic. Toda vse se je spremenilo, brez nenađnih in sunkovitih preobratov se je polagoma zgodila revolucija v meni. Lahko bi rekli, da se je vse zgodilo po naključju ali bolje po božji previdnosti.

V šolo so prišli predstaviti programe Interculture AFS in tako sva se s sošolcem odločila, da bova šla na predstavitev; sošolec je resno mislil iti v tujino, jaz pa sem opravičeno »šprical« pouk matematike. Predstavitve ni bila ravno najbolj zanimiva, a sem

kljub temu vzel predstavitveno brošuro, ki sem si jo v naslednjih urah dodobra ogledal. Tako se je v meni porodila želja, da bi se odpravil v tujino. To sem tudi povedal doma; sprva me niso niti vzeli resno, polagoma pa so razumeli, da se ne hecam in so sprejeli mojo odločitev. Ne bom opisal celotnega postopka za vpis, saj pri AFS zelo skrbno izbirajo dijake, ki gredo v tujino; najprej je treba opraviti psihološki test, potem kolokvij, sledi obisk v družini in na koncu mora kandidat oddati cel snopič pol, kjer je opisano zdravstveno, šolsko in družinsko stanje dijaka.

Skratka zmagal sem šolnino Fundacije Goriške hranilnice in šel na enoletno izmenjavo na Dunaj. Živel sem pri gostiteljski družini, s katero sem še vedno v zelo dobrih odnosih. Prvi teden smo študentje z vseh koncev sveta preživeli skupaj; učili smo se jezika, spoznavali avstrijsko kulturo, predvsem pa se medsebojno povežali. Po prvem tednu je vsak odšel k svoji družini, saj se je s septembrom pričel pouk. Obiskoval sem realko Wiednergymnasium. Priznam, da na začetku ni bilo lahko; komuniciranje v tujem jeziku mi je jemalo

ogromno energij, a že po prvem mesecu sem se dobro vključil v razredno skupnost. Profesorji so zelo cenili mojo dobro voljo in vztrajnost pri učenju jezika. Postal sem član šolske ekipe odbojke in kmalu tudi njen trener. Vključil sem se v skavtsko skupino. Imel sem tudi možnost spoznati slovensko skupnost na Dunaju, predvsem sem bil aktiven v pastoralnem centru, kjer sem sodeloval kot animator.

Organizacija nam je vseskozi stala ob strani. Prvi mesec smo nadaljevali s tečajem nemščine. Redno smo se srečevali tudi vsak tretji ponedeljek v mesecu. Prostovoljci AFS so prirejali več dejavnosti: večer tipične kuhinje, obisk Praterja, miklavževanje, obisk parlamenta, vsake štiri mesece pa smo preživeli dalj časa skupaj na taborih. Vsak je poleg tega imel enega oz. kar dva osebna spremljevalca, prostovoljca AFS. Meni so dodelili deklet, ki sta preživeli

leto na izmenjavi v Italiji oz. ZDA. Z njima sem se zelo dobro razumel; pomoči sicer nisem potreboval, saj z družino in šolo nisem imel težav, kljub temu pa smo se redno srečevali.

Tudi družina me je zelo dobro sprejela; moja dunajska »starša«, Sonja in Christoph, sta evangeličanska veroučitelja. Imel sem tudi dve »gostiljski sestri«: mlajšo Emmo in Hanno. Počitnice smo preživljali večinoma pri nonotih, in sicer v Innsbrucku ter v Welsu. Zelo dobro sem se vključil v družinske dinamike in tako dobil svojo drugo družino.

Dragi bralci, prav vsem svetujem take izkušnje: so priložnost za osebno obogatitev, rast in osamosvajanje. Poleg dejstva, da se naučiš dobro tujega jezika, spoznaš tudi drugačno realnost in veliko oseb, s katerimi ostaneš še naprej v stiku. Zato izkoriste priložnosti, ki se vam ponudijo!

Simon Peter Leban

Življenje je lepo, čeprav ...

ingrid.bersenda@gmail.com

Živio Ingrid!

V Rasti sem prebral tvojo rubriko, v kateri pišeš o problemih mladih.

Pišem ti, ker tudi jaz imam težave s šolo. Vpisal sem se na licej, ker dosti mojih sošolcev iz srednje šole se je tja vpisalo. Zanimal me je urnik in nisem vedel, kam iti.

Zdaj so minili že skoraj štirje meseci in ne vem, če je ta šola primerna zame. Pri nekaterih predmetih dobivam dobre ocene, pri drugih malo manj. Nekateri moji sorodniki mi pravijo, da bi bilo bolje, da bi šel na tehniško šolo, ker bi potem lažje dobil službo. Nimam veliko volje do učenja in ne vem, ali se bom vpisal na univerzo. Jaz bi šole ne menjal, ker se s sošolci dobro razumem in ker nisem tako slab.

Naj počakam še nekaj časa ali naj zamenjam sredi šolskega leta?

A. G.

Pozdravljen!

Zelo me veseli, da si vesel z izbiro, in mi je žal, da si v dvomu zaradi drugih ljudi. Glede na to, da si izbral prav tisto šolo, mislim, da če si boš v bodoče želel, boš lahko šel na univerzo ali pa se zaposlil. Vse to bo seveda odvisno od tvojih želja in tvoje odločitve. Ob pravem trenutku boš že dobro izbral, kot si najbrž že storil.

Srečno!

Lep pozdrav
Ingrid

Intervjuvali smo pet goriških in tržaških profesorjev, da bi izvedeli za njihovo mnenje o prihajajočem prazniku zaljubljenцев. Predvsem pa, da bi odkrili, če so ga oni sami kdaj praznovali in kako ...

♥ **Ste praznovali Valentinovo, ko ste imeli naša leta?**

Prof. MARTINA GERGOLET: Nisem prav praznovala. Ko me je mož osvajal, mi je prinesel rdečo vrtnico, ki sem jo posušila in ohranila cvetni list.

Prof. BARBARA LAPORNIK: Da, praznovala sem s kako rožico ali čokolatini ... sicer nič posebnega.

Prof. PETER ČERNIC: Nisem praznoval Sv. Valentina, ker nisem imel punce. Poleg tega pa menim, da je to konzumistični praznik.

Prof. MAJDA ARTAČ: Včasih ni bilo navade praznovati tega praznika. V moji zavesti je sv. Valentin vedno bil svetnik, ki napoveduje pomlad, praznik, ki uvaja v prebujanje narave, saj, kot pravi pregovor: Sv. Valentin ima ključ od korenin.

Prof. NEVA KLAJNŠČEK: Da, sem praznovala. Po navadi sem šla na večerjo, včasih pa tudi ven na pijačo.

♥ **Katero je bilo najlepše darilo, ki ste ga prejeli v ljubezni?**

Prof. MARTINA GERGOLET: Ta vrtnica.

Prof. BARBARA LAPORNIK: Najlepše darilo je bilo, ko je on izbral pesem, ki je potem postala najina in naju je od takrat naprej spominjala na lepe trenutke skupaj.

Prof. PETER ČERNIC: Otroke.

Prof. MAJDA ARTAČ: Najlepši tovrstni darili sta šopek rož, ki mi ga je poklonil mož, in koledar z umetniškimi ilustracijami ljubezenskih pesmi slovenskih pesnikov, ki mi ga je podarila hči.

Prof. NEVA KLAJNŠČEK: Hmm, najlepše darilo ... poezija.

♥ **Se strinjate s tem, da je sv. Valentin konzumistični praznik? Se vam ne zdi, da svet le potrebuje praznik, posvečen ljubezni?**

Prof. MARTINA GERGOLET: Seveda je potrošniški! Kot že vse ostalo. Edino, kar je še ostalo pristnega, so rojstni dnevi. Ljubezen je pa nekaj, kar živiš, ne praznuješ.

Prof. BARBARA LAPORNIK: Mislim, da je dandanes skoraj vse postalo konzumistično. Edini praznik, ki še ni postal potrošniški je 1. maj! Vseeno pa je sv. Valentin obdržal tudi neki globlji pomen ... Take praznike absolutno potrebujemo!

Ne pa v takšni obliki: potrebovali bi takega, ki je res posvečen samo ljubezni.

Prof. PETER ČERNIC: Prazniki, posvečeni ljubezni, so potrebni. A saj jih je že v krščanskem svetu kar nekaj. Sv. Valentin pa je posvečen zaljubljenosti!

Prof. MAJDA ARTAČ: Da, ta praznik je izrazito potrošniški, da se prodajajo priložnostna darila, cvetje, bomboni. Mislim, da bi moral biti vsak dan praznik ljubezni, ljudje bi morali živeti v duhu večje ljubeznivosti in strpnosti. V resnici ne potrebujemo sv. Valentina, ker bi morali vedno praznovati ljubezen in čutiti ljubezen kot vseobsegajoče čustvo. Danes je nasploh malo prostora zanjo, saj vedno nekam hitimo; bolj bi morali ljubiti tako sočloveka kot tudi okolje in naravo.

Prof. NEVA KLAJNŠČEK: Je potrošniški, ja. Po mojem ne potrebujemo praznika: če si zaljubljen, je vsak dan posvečen ljubezni.

SVETI VALENTIN

kaj pa profesorji?

Ivana Paljk, Tina Paljk,
Tjaša Oblak in David Guštin

Ali imata branje in književnost tolikšno moč, da lahko posegata v posameznikovo usodo in jo spreminjata? Iskriva protagonistka romana *Guernseyjsko društvo za književnost in pito iz krompirjevih olupkov* bi odgovorila, da je branje pomembno že samo zato, ker »te obvaruje, da se ti ne zmeša«, toda to bi rekla, preden bi vedela, da se ji bo ravno zaradi knjig obrnilo življenje na glavo.

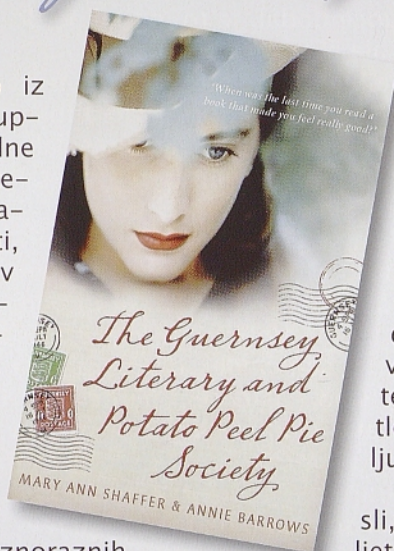
Mary Ann Shaffer, Annie Barrows

Guernseyjsko društvo za književnost in pito iz krompirjevih olupkov

Če si želite oditi nekam stran, kjer bi lahko izbrali nov začetek, pustili za sabo lastni vsakdan, nasičen s predmeti in ljudmi, v katerih ne najdete več navdiha, vendar tega trenutno ne morete izpeljati, potem je skrajni čas, da za vsaj nekajurno »tolažbo« odprete roman Mary Ann Shaffer in Annie Barrows *Guernseyjsko društvo za književnost in pito iz krompirjevih olupkov*. V družbi duhovite Juliet se lahko v mislih vkrcaate na ladjo, ki vas bo popeljala na otok Guernsey, nekje sredi Rokavskega preliva, v leto 1946. Tam čaka, četudi le na knjižnih straneh, nadvse izvirna družina literarnih oseb, ki se prepozna pod dolgim imenom društva, po katerem je naslovljen roman. Za marsikatero izmed njih vam bo nazadnje najbrž žal, da je zgolj napisana na papirju.

Pisemski roman ima svoj začetek v nič kaj spodbudnem londonskem povojnem vzdušju polnem ruševin, kjer mlado novinarko ter pisateljico Juliet, nekega dne preseneti nepričakovano pismo Dawseya Adamsa, kmeta s kanalskega otoka Guernsey, ki je slučajno našel njen naslov na eni izmed starih, rabljenih knjig. Preko dopisovanja z Dawseyjem in številnimi drugimi Guernseyjčani Juliet odkrije obstoj Guernseyjskega društva za knji-

ževnost in pito iz krompirjevih olupkov ter nenavadne okoliščine, v katerih je nastalo. Zaradi radovednosti, ki jo vzbudijo v njej pisma, zamenja brezbarvni London za poživljajoči otok, kjer se skupina tamkajšnjih prebivalcev srečuje, zato da si ob raznoraznih, bolj ali manj po(ne)srečenih gurmanskih poskusih izmenjujejo mnenja o prebranih knjigah. Julietini dnevi na guernseyskem podeželju z na novo posejanimi drevesi, hitro spreminjajočimi se nebesnimi barvami in obmorskimi pikniki so večidel posejani s svetlimi trenutki brezskrbnosti. Kljub temu pa se Juliet preko svojih novih prijateljev sooči tudi z najbolj krutimi vojnimi ter povojnimi zgodbami, v katerih se revščina, alkoholizem, smrt, koncentracijska taborišča in sirotstvo niso usmili nikogar. Liki, ki zlahka prirasejo k srcu, so zapisani kot preprosti ljudje, ki po vsem hudem, kar so preživeli, poskušajo vsak na svoj način ponovno vzpostaviti svoje življenje. Slednje se izkaže za precej zapleteno, a na srečo jim je v oporo solidarnost, ki jih povezuje in je obe-

nem tudi njihovo osrednje gibalno. Ta jih že v času vojne privede do ustanovitve društva za književnost in posledično do razpravljanja o literaturi ter odkrivanju dolejših še neznanih ljubezni do knjig.

Roman sledi misli, ki jo zapiše Juliet v enem izmed svojih pisem, in sicer »v knjigi ti zbudi zanimanje neka drobna zadeva in ta drobna zadeva te privede do druge knjige, v tisti pa te znova neka malenkost pripelje do tretje knjige«. Tako naletimo v delu med drugim tudi na obsežno in raznoliko vrsto književnih nasvetov, zlasti klasikov, od Seneke do Jane Austen, ki jih večidel spremljajo duhovita in izvirna mnenja ter pripombe guernseyjskih bralcev. In morda so prav ta tista, ki razgibajo roman ter nenazadnje potrjujejo avtoričino mnenje, da »ljubezen do umetnosti – naj bo to poezija, pripovedništvo, slikanje, kiparstvo ali glasba – ljudem omogoči premostiti vsako oviro, ki si jo je človek kdaj postavil na pot«. Juliet in Guernseyjčanom naposled uspe.

Maja Smotlak

VSloveniji že precej let deluje kot pobudnik humanitarnih projektov, nastopa po šolah in dobrodelnih koncertih ter se na splošno zelo zavzema za sožitje med različnimi kulturami. Med drugim je tudi arhitekt in profesor na Univerzi v Ljubljani.

V DRUŽINI JE BILO DEVET OTROK: JAZ SEM BIL TRETJI SIN

- Kako bi sebe predstavili? Je še kaj, kar o Vas ne vemo?

O mojem delu v Sloveniji ste veliko odkrili! Edino, kar bi mogoče dodal, je to, da me je do vsega tega pripeljala moja preteklost.

V družini nas je bilo devet otrok: jaz sem bil tretji sin. Mama je bila šivilja, oče pa gradbeni inženir: živeli smo lepo in privoščili smo si lahko skoraj vse. Ko pa je oče umrl, smo postali ena izmed najrevnejših družin.

Starejša brata sta se kmalu po očetovi smrti poročila in zapustila domovino. Jaz pa sem se trdno odločil, da tega ne bom storil in bom raje stal mami ob strani. Hotel sem se postaviti v očetovo vlogo, a sem vedel, da moram za to najprej končati šolo – isto sem naročil tudi ostalim bratom. Tako smo vsi hodili v šolo in istočasno pomagali mami.

Prav od tu izvira moja angažiranost za humanitarna dela. Ker sem sam okusil, kaj je revščina, sem se odločil, da bom pomagal tudi drugim – in tako mi je res uspelo ustanoviti društvo Drevo Madagaskar.

PRVA TEŽAVA JE BIL MOJ AFRO LOOK

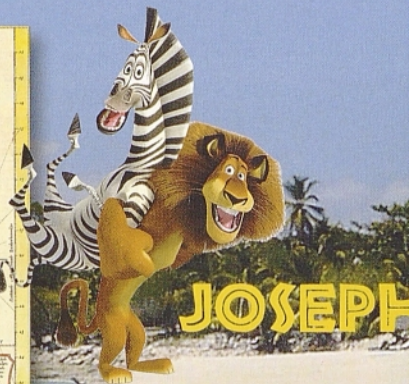
• V Slovenijo ste prišli pred približno tridesetimi leti. Kako Vas je ta sprejela? Kakšne so bile pravzaprav težave, s katerimi ste se soočali? Ste poznali jezik? Kaj Vas je najbolj presenetilo? Katere so največje razlike med Slovenijo in Vašim rodnim krajem?

Ko so mi povedali za Slovenijo in njeno velikost, me ta ni pretirano prepričala: rojen sem bil v Antananarivu, ki ima 2 milijona prebivalcev – Ljubljana je bila za moje pojme velika kot vas. Zato sem razmišljal, da bi šel morda študirat v Beograd ... Ko sem prišel v Ljubljano, pa si

nisem več želel oditi. Presenečen sem bil nad gostoljubnostjo ljudi.

Seveda sem imel tudi težave. Prva težava je bil moj "afro look", saj so me povsod čudno gledali in se me celo bali. Imel sem bujne, dolge in kodraste lase in ljudje so ob pogledu nanje večkrat pobegnili. Tako sem se s težavo komu približal. To me pa nikoli ni motilo, saj sem vedel, da pač prvič vidijo nekoliko drugačnega človeka, in sem bil vesel, da sem unikat.

Največja težava pa je bil seveda jezik. Ko sem prišel, so nam dali le tri mesece za učenje slovenščine: to je bilo premalo. Prvi mesec smo se naučili to, kar se vi v osnovni šoli, drugi mesec vse, kar se vi v srednji šoli, tretji mesec pa so nam naročili, naj gremo svoje znanje prakticirat.

Skrbelo me je, saj sem moral pred sprejemnim izpitom za arhitekturo opraviti izpit iz slovenščine!

Imel sem pa veliko srečo, da sem spoznal slovensko družino, ki me je vsako nedeljo vabila na kosilo. Žena je bila Primorka, mož pa s Štajerske. K njim sem zahajal vse bolj pogosto in tako sta bila prijazna, da sta me celo peljala na Dolenjsko, potem na Gorenjsko ... da sem lahko slišal več dialektov in jih počasi začel tudi razumevati.

Največja razlika, ki sem jo začutil med Slovenci in nami na Madagaskarju, je bila ta, da smo pri nas bolj umirjeni in ne kompliciramo. Vse probleme poskušamo rešiti kolektivno. Vi pa znate včasih iz muhe narediti slona – to se meni zdi grozljivo!

Imamo tudi podobne navade: tako kot pri nas, začnete tudi Slovenci peti, ko se dobite.

• Ko so nas seznanili z Vašim prihodom, so nam dejali, da Vas lahko intervjuvamo v katerem koli jeziku, saj baje razumete vse. Katere jezike govorite in kako to?

Jaz vsem povem, da jezik ni važen. Tudi če greš na Kitajsko in imaš dobre namene, se boš razumel z vsakim Kitajcem. Lahko se govori tudi z mimiko!

Sam govorim samo romanske jezike, slovenščino in jugoslovanske jezike.

Ponavljam pa: kamorkoli greste, bodite pošteni, iskreni, pogumni, odločni, brez predsodkov, obvladajte ritem in imejte zdrav duh v zdravem telesu. Če se držiš teh sedem pravil, lahko razumeš vse jezike: dober človek bo povsod sprejet, nihče ga ne bo zavrnil, tudi najhujše pleme ne.

MALGAŠ RAKOTORAHALAHY

NA MADAGASKARJU IMAMO NAJVEČ SLOVENSКИH MISIJONARJEV NA SVETU

• Kaj pa Vaše humanitarne dejavnosti? Kdaj ste se začeli ukvarjati z njimi? Ste bili tudi na začetku tako uspešni? Imate nove ideje, načrte za bodočnost?

S humanitarnimi dejavnostmi sem začel takoj, ko sem prišel v bivšo Jugoslavijo. Že takrat sem cerkvenim ljudem, laikom in na splošno vsem znancem pripovedoval o težavah Madagaskarja in jih vabil, naj gredo kot misijonarji ali drugače pomagat. Veliko se jih je odločilo in res šlo. Prav ponosen sem, da imamo na Madagaskarju največ slovenskih misijonarjev na svetu.

S tem nočem reči, da sem jaz to naredil, ampak pohvaliti, kako ste bili Slovenci radodarni.

Ena najlepših stvari, ki sem jih naredil, pa je ta, da sem prišel v ta projekt Drevo Madagaskar. Gospod Pedro Opeka, ki je s tem začel, mi je pomagal, da sem postal svetovalec. Na začetku nisem veliko svetoval, sva se pa veliko pogovarjala: jaz kot domačin z Madagaskarja, on pa kot Slovenec iz Argentine.

Kar se tiče novih načrtov in idej: teh je ogromno in vsak dan se mi rojevajo nove, na žalost pa je treba imeti tudi moč in sredstva, da se lahko izpeljejo. In ker so moje ideje nore, potrebujem veliko pomoči, saj sam ne zmorem vsega. Zato vabim vse ljudi z dobrim srcem in voljo, naj obišejo spletno stran www.drevo-madagaskar.org, kjer lahko prispevajo: karkoli bo podarjeno, bo prišlo izredno prav.

• Kaj svetujete nam mladim? Kako bi lahko vsaj malo pripomogli k izboljšanju življenja v revnejših državah? H komu se lahko obrnemo in se ponudimo?

Lepo! Na vseh predavanjih na šolah povem, da je treba ob vsaki težavi najprej pokazati s prstom nase in se vprašati, kaj lahko storim, da bo problem čim prej odpravljen.

Svetujem, naj vsak najprej zaključi šolo, na tak način bo lahko potem najlažje pomagal revnejšim državam.

Trenutno pa iščemo slovenske šole kot sodelavke: vabimo otroke, da naredijo mozaik v obliki lista. Te liste naj pošljejo nam v društvo, kjer jih objavimo na internetu, da jih lahko ves svet vidi. Vse to pa počnemo zato, da bi dosegli ponovno pogozdovanje gozdov na Madagaskarju – saj jih je ostala le tretjina.

Če pa bi radi storili kaj bolj konkretnega, nam pišite in povejte, kaj želite, kaj lahko ponudite, kaj lahko delate. Z velikim veseljem se bomo odzvali!

Predvsem pa vas vabim, da se na moje besede spomnite, ko boste postali bogati ministri in direktorji.

In če boste kdaj delali referat o Madagaskarju, vam bom rade volje in brezplačno pomagal!

Klara Kravos

Večerja za PRAVE MOŠKE

Kdo je rekel, da se fantje v kuhinji ne znajdejo? Vse več je publikacij, ki moškim svetujejo, kako naj svojo polovico, sorodnike ali prijatelje presenetijo z okusnimi slanimi ali sladkimi krožniki. Če hočete torej biti pravi izvedenci v moški kuhinji, si kupite knjigo Boštjana Napotnika *Kuhinja za prave moške*. Za začetek lahko svoje dekline za letošnji pustno obarvani 8. marec presenetite s preprosto, a učinkovito večerjo. Prav gotovo vam bo hvaležna!

PRVI KROŽNIK NAJ BO ZELENJAVNI!

Večkrat se sprašujem, zakaj se moški otepajo štedilnikov, vendar se tako radi ukvarjajo s peko mesa in zelenjave na žaru. Verjetno je najbolje, da svoje kuharske sposobnosti dokažete z okusnim prvim krožnikom, ki ga boste izoblikovali ob priljubljenem pripomočku. Tokrat bo vaša mojstrovina gotovo vseč tudi deklicam!

V skledici premešajte 110 g mehkega sira (npr. robiola) z žličko origana, žličko seseklanega rožmarina, ščepcem soli in popra. Na grilu popecite od 4 do 6 kosov kruha za toast in približno 5 večjih rezin jajčevca. V pravokotno posodo postavite najprej ohlajeni kruh, ki ste ga obilno namazali s sirovo kremo, nadenj pa rezine jajčevca. Postavite za 10 minut (200 stopinj) v peč, nato razrežite na kose in ponudite svoji ljubljeni: ostala bo brez besed, a tokrat od presenečenja!

drugem loncu na olju scvrite pol lune česna in pol majhne čebule, ki ste jo prej prerezali na drobne kosce. Dodajte

200 g paradižnikove mezge, ščepec soli in popra ter kuhajte največ 7 minut. Proti koncu položite ribe v omako in pokuhajte.

SLADICA IZ SMETANE

Sladica bo gotovo prepričala tudi najboljšega sladokusca, poleg tega ne boste celega dne preživeli v kuhinji.

Dobro premešajte eno vrečko pecilnega praška in 100 g navadne bele moke. Nato zmiksajte 70 g smetane in dodajte 150 g sladkorja in moko s pecilnim praškom. Vse skupaj nežno premešajte. Posebej stepite 3 beljake v trd sneg in jih dodajte zmesi iz smetane. Testo namestite v posodo, ki ste jo prej nama-

stili z maslom. Sladico pecite v že ogreti pečici pri 180 stopinjah za 40 minut. Ohlajeno sladico lahko posujete s sladkorjem v prahu ali jo prerežete in premažete s čokoladno smetano.

Dober tek!

DRUGI KROŽNIK JE VEDNO PRESENEČENJE

V ribarnici nabavite 300 g ribjega fileta. Doma ga najprej lepo splahnite pod vodo; ko ste ribe posušili s krpo, jih pomokajte in jih ocvrte v olivnem olju, da bodo zlatorumeni. V

